

ΑΝΑΤΙΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΫΠΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Από τις 1 Ιανουαρίου & 1 Ιουλίου
Έσωτερικού δρ. 6.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΙΧ. Γ. ΓΑΛΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο φόβος του θανάτου και η άθνησία της ψυχής. — Εὐαγγελικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη· ὁ τύπος καὶ τὸ ἀνέφελον τῆς ψυχῆς. — Τὰ Καραβάκια. — Νουὶς ὕγιης ἐ, σώματι ὕγιαι.— Έκλογή Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. — Έκλογή τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας· ἡ ἔγκριστις τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου. — Ἡ νέα ἐκκλησιαστικὴ διαίρεσις. — Ποικίλα. — Εὐχαριστήριον. — Νέα βιβλία. — Μοναδικὴ εὐκαιρία. — Εὐαγγέλιον καὶ Ἀπόστολος. — Κήρυγμα ε Ἀναπλάσεως.

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ Η ΑΘΗΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Τὸ ζήτημα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς θὰ πραγματευθῶμεν ἄλλοτε εὐρύτερον ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς « Ἀναπλάσεως ». Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐρχόμεθα νὰ ἐξελέγξωμεν μίαν πλάνην, τὴν ὅποιαν ἐναντίον τῆς ἰδέας τῆς ἀθανασίας ταύτης προβάλλουσιν οἱ ὀλιστάει.

Λέγουσιν δηλαδὴ· οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπίστευον ἑπ' ἀντοτὸς εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ὑπῆρξε καιρὸς, κατὰ τὴν ὅποιον ἐφ' ἀντοτὸς ἐπίστησαν ὅτι θὰ ὑπάρχουν καὶ εἰς ζωὴν μέλλουσιν. Ἡ φαντασία δὲ αὕτη ἐγαίνε βαθυμῆδὸν πεποιθήσις, καὶ ἡ πεποιθήσις αὕτη μετεδόθη ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὴν πρωτοσυνέλαβον, καὶ εἰς ὅλον τὸν ἕλλον κόσμον.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη θὰ ἦτο τὸ ἀστείότερον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἐξεφύτρωσεν ἀπὸ ἀνθρωπίνην κεφαλὴν φιλοδοξήσασαν νὰ καταισχύνη τὰς κολοκύνθας, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι κολοκυθοκέφαλοι προθυμοῦμενοι νὰ τὴν ἀσπασθῶσι.

Δὲν θὰ ἐξετάσωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνὸ ἄνθρωπινος ἐγκέφαλος ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ ἰδέαν περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἐν ἣ ὑπεθέσει δὲν ἐλειτούργει ὡς ὄργανον ψυχῆς προσωπικῆς, ἀθανάτου, καὶ αὐλοῦ, χωριστῆς ἀπὸ τὸ σῶμα. Οὐτε θὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τοὺς ὀλιστάει νὰ μᾶς διέξουν τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, κατὰ τὴν ὅποιαν τὸ πρῶτον ἐφάνη ἡ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἰδέα μεταξὺ κόσμου πιστευόντος ἕως τότε εἰς

τὴν μετὰ θάνατον φθορὰν ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρώπου. Οὐτε θὰ ἐρωτήσωμεν πῶς ἦτο δυνατόν ἡ ἰδέα ὀλίγων φαντασιακῶν νὰ ἐπιβληθῇ εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, πιστεύσασαν ὅτι ἦτο ἀθάνατος, ἐνῆ καὶ ὁ ὄργανισμὸς τῆς καὶ ὀλη ἡ ἕξα φάσις τῆ ἕλεγον ὅτι εἶνε θνητὴ. Οὐτε θὰ ἀπαιτήσωμεν νὰ μᾶς ἐρμηνεύσωμεν πῶς μεταξὺ ὄλων τῶν ζῶων μόνος ὁ ἄνθρωπος κατήντησεν εἰς τοιαύτην πίστιν, ὅτι ἐντὸς τοῦ εἶνε ψυχῆ, διακεκριμένη ἀπὸ τὸ σῶμα, ἣτις ὑπάρχει καὶ πέραν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ζῆ, καὶ ἀπὸ ἡ σὰρξ κατέρρευσε καὶ ἐγαίνε στάκτη μέσα εἰς τὸν τάφον.

Τί δὲ θὰ κάμωμεν ;

Θὰ ἀπαντήσωμεν ἀπ' εὐθείας εἰς ἐν ἐπιχείρημα, μὲ τὸ ὅποιον οἱ ὀλιστάει νομίζουσι ὅτι ἐξηγοῦν τὴν πρῶτην ἐμφάνισιν τῆς ἰδέας περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Ποῖον τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ;

Ὅτι ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἐγέννησε τὸν πόθον τῆς ἀθανασίας ταύτης, ὁ δὲ πόθος ἔκαμει νὰ μορφωθῇ ἡ περὶ αὐτῆς ἰδέα. Θέλουν νὰ μᾶς εἰπουν δηλαδὴ ὅτι οἱ ἄνθρωποι, προσηλωμένοι μετὰ πάθους εἰς τὴν ζωὴν, φρίττοντες πρὸ τῆς αἰωνίου ἐξοντώσεως των, πεθοῦντες νὰ ζῶσι πάντοτε, ἐδημιούργησαν ἀσθαιρέτως κόσμον μέλλοντα, καὶ ἐζήτησαν ἀνακούφισιν, παρηγορίαν καὶ ἀνάπαυσιν εἰς τὴν πίστιν, ὅτι ἡ ζωὴ των θὰ συνεχισθῇ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, πῆσιν ἐν τούτοις, ἣτις δὲν ἀντιπροσωπεύει, κατὰ τοὺς ἀθέους, παρὰ μίαν ἀπλήν ἀνεκπλήρωτον ἐπιθυμίαν.

Ἄλλ' ὅσονδῆποτε φλογερὰ ἐπιθυμία παρατάσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δὲν ἠδύνατο νὰ χορηγήσῃ τὴν ἰδέαν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἐὰν ἡ ἰδέα αὕτη δὲν ἀπεκλύπητο εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἀπὸ ἐκείνου, ὅστις εἶνε τὸ φῶς τῆς φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἦτο ὀλικὸς μόνον ὄργανισμὸς, ἐκ τῆς ὕλης προσερχόμενος, ἐντὸς ὀλικῶν ὄρων ζῶν, καὶ εἰς τὴν ὕλην μέλλον ν' ἀποδοθῇ διὰ τοῦ θανάτου, ἰδέα ὑπερκόσμιος, ὅποια ἡ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν κεφαλήν του, ὅσον δυνατός καὶ ἄν ἦνε ὁ ἔρωσ του πρὸς τὴν ζωὴν.

Ἐμποροῦσα τότε, τὸ πολὺ, νὰ ἐπιθυμήσῃ μακρότερον βίαν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, διότι τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου τούτου ἐχει

πειρών, ὁλλὰ ζωὴν μέλλουσαν, ἐκτός τοῦ κόσμου τούτου, δὲν θ' ἴδωμεν οὐδὲ κατὰ φαντασίαν νὰ ἐπινοήσῃ, διότι οὐδεμίαν ὕλικήν καὶ κοσμικὴν δύναμις παρέχει τὰ στοιχεῖα πρὸς δημιουργίαν τῆς φαντασίας καὶ τοιαύτης ἰδέας. Ἄν ὁ πείνασμένος βλέπῃ καρβέλια, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον, καὶ ὅπου καρβέλια δὲν ὑπάρχουν, τοῦτο συμβαίνει, διότι ἔχει ἰδέαν τῶν καρβελίων ἐκ τῆς πραγματικότητος. Ἡ ἐπιθυμία ἄρα παρατάσσει τῆς ζωῆς δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἰδέαν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἐὰν ἡ ἀθανασία αὕτη ἦτο ἐν ψεύδος, καὶ ἐὰν δὲν ἀπετέλει πραγματικὴν κατάστασιν τοῦ μέλλοντος βίου, ἥτις ἀποκαλύπτεται ὑπερφυσικῶς εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Ἐπομένως ὁ φόβος τοῦ θανάτου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γενήσῃ τὴν ἰδέαν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς. Διότι οὐδεὶς φόβος δύναται νὰ φέρῃ εἰς τὸν νοῦν ἰδέαν, διὰ τὴν σύλληψιν τῆς ὁποίας οὗτος εἶνε ἀπολύτως ἀνίκανος.

Μὴ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα δὲν φοβοῦνται τὸν θάνατον καὶ δὲν ζητοῦσι πολλὰ ἐξ αὐτῶν ὡς μαινόμενα νὰ ἀποφύγωσι τὸ βέλος καὶ τὴν σφίγγαν; Ἄλλ' ὁ φόβος τοῦ θανάτου εἰς κανὲν ἐξ αὐτῶν βεβαίως δὲν ἐφερέ ποτε σκέψιν περὶ ψυχικῆς ἀθανασίας καὶ ζωῆς μελλούσης· οὐδ' εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἄθεος τόσον μαρὸς, ὥστε νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ὁ πίθηκος, τὸν ὁποῖον καμαρώνει ὡς πρόγονόν του, ἐνησχολήθη ποτὲ εἰς σκέψιν περὶ ἀθανασίας, εἴτε ὅταν διατρέχῃ τὴν ἐσχάτην ἀγωνίαν τοῦ θανάτου, εἴτε ὅταν, ἀναρριχημένος εἰς δένδρον, χωνεύῃ τοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους πρὸ ἄλλου κατέφαγεν.

Ὁ φόβος κακοῦ τινος γεννᾷ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀπ' αὐτοῦ ἀπαλλαγῆς καὶ σωτηρίας· ἀλλὰ πάντοτε κατὰ τρόπον, τοῦ ὁποίου νὰ στοιχεῖα χορηγῶν ἡ πείρα τοῦ βίου. Τοιούτρόπως ἡ θαλασσοδαρμένη ναυτίς, τὸν ὁποῖον ἀπειλεῖ ἡ ἄβυσσος τοῦ πελάγους, ἐπιθυμεῖ καὶ φαντάζεται ὑψηλὰ μέρη καὶ λιμένας ἀσφαλεῖς· ἀλλὰ τοῦτο διότι ἔχει γινῶσιν οὐκ ἄν ἐκ πείρας. Ὁ διωκόμενος ὑπὸ κακούργου, ὁ κατ' ἐκείνους ὁδοιπόρος τῆς ἐρήμου, ἐπιθυμεῖ νὰ ἠδύνατο νὰ πετάξῃ καὶ φαντάζεται ἴσως ἐν ὄλογοι καὶ ἐξάλλῃ ἐπιθυμία ὅτι πετῆ. Ἄλλὰ τοῦτο ἐφαντάσθη καὶ ἐπιθύμησε, διότι τὸ εἶδεν, ὅχι βεβαίως εἰς τὸν ἐαυτὸν του, εἴτε εἰς ἄλλον τινὰ ἄνθρωπον, τὸ εἶδεν ὁμοίως εἰς πτηνὰ, καὶ ἐξ αὐτῶν προσέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς πτήσεως.

Ἐὰν δὲ ὑποθέσωμεν ὅτι πτηνὰ δὲν ὑπῆρχον, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐβλέπεν ἄλλα τινὰ ἀντικείμενα, φύλλα χάρτου π. χ. ἢ δένδρων, νὰ φέρωνται διὰ τοῦ ἀέρος, οἷσθ' ὅπως κίνδυνος τῆς ζωῆς μας καὶ οἰσθήματα ἐξ αὐτοῦ φόβος δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ μᾶς ἐμβάλῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ πετάξωμεν καὶ τὴν φαντασίαν ὅτι πετώμεν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι τοιαύτη κατάστασις, πτήσεως, θὰ ἦτο ὅπως διόλου ξένη πρὸς τὸ πνεῦμα ἡμῶν. Τοιούτρόπως ἐκ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου ἦτο ἀδύνατον νὰ προέλθῃ ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ ἰδέα τῆς μελλούσης ζωῆς, ἐὰν αὐτὸς ὁ Θεὸς δὲν τὴν ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα.

Καὶ τώρα ἂς προχωρήσωμεν περαιτέρω.

Οἱ ὕλικαι λέγουσι ὅτι ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἐγέννησε τὴν ἰδέαν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Ἄλλ' ἡ πείρα ἐγνώρισεν εἰς ἡμᾶς καὶ γνωρίζει καθημερινῶς τὸ ἐναντίον· ὅτι δηλαδὴ ὁ

φόβος τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καλλιιεργεῖ τὴν ἰδέαν τῆς παντελοῦς ἐκμηδανίσεως τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐπιγείου αὐτοῦ ζωῆς. Παρατηρήσατε τὸν ἄθεον ἐκείνον. Δὲν ἔγινεν ἐκ μελέτης καὶ σκέψεως τοιούτος. Καὶ ἐν τούτοις ἀρνῶνται τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. Δὲν οὕτως ἐπέσθη; Ὅχι. Ἐὰν τῇ ζητήσῃ τὸν λόγον τῆς ἀρνήσεώς του, θὰ ἀνυψώσῃ ἀμηχανῶν τοὺς ὤμους του. Διατί λοιπὸν ἀρνῶνται; Διότι οὕτω τῷ ἀρέσκει. Καὶ τῷ ἀρέσσει, ἐπειδὴ ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶνε τρόμος διὰ τοὺς ἐγγληματίας, ἐνῶ τὸ νὰ σβῆναι τὸ ὄλοτελα μετὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν εἶναι ἀφοβίαν εἰς πᾶν ἐγκλημα καὶ εἰς πᾶσαν ἀκολασίαν.

Ἐὰν ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἐγέννα τὴν ἰδέαν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἔπρεπε τότε ἡ ἀθανασία αὕτη καὶ ἡ μετ' αὐτῆς συνημμένη μέλλουσα ζωὴ νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φαντασίαν μὲ χρώματα λαμπρὰ καὶ ῥόδινα. Ἄλλ' αἱ παραδόσεις τῆς ἀνθρωπότητος δὲν κάμνουν τοῦτο. Ὁ μέλλων βίος παρίσταται πρὸ πάντων τρομερός. Ἡ μακαριότης θεωρεῖται ὁ κληρος ὀλιγίστων· ἐνῶ ἡ μεγίστη πιθανότης εἶνε ἡ αἰώνια βέβαιος καὶ κόλασις. Καὶ πρὸ τῆς φρίκης, τὴν ὁποῖαν ἐμπνέει ἡ τοιαύτη κατάσταση, παρίσταται εἰς τὸν ἄνθρωπον προτιμότερα ἡ ἰδέα τῆς αἰώνιου σωτηρίας καὶ τῆς ὀλοσχεροῦς αὐτοῦ φθορᾶς.

Πῶς λοιπὸν ἐρχονται νὰ εἴπωσιν ὅτι ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἐγέννησε τὴν ἰδέαν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς; Ἐὰν τὸ εὐδαιμονιστικὸν καθόδημα τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἡ ἰδέα τῆς ἐκμηδανίσεως, διὰ τοῦ θανάτου, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καθολικὴν κυριαρχίαν, διότι μετὰ τὸ θάνατον φέροντος τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ἀναίσθησίας, καὶ ἀθανασίας, συνοδευσμένης ἀπὸ ἀφορήτους τιμωρίας, ἡ ἀθανασία θὰ ἦτο ἡ φοβίζουσα, καὶ ὁ αἰώνιος θάνατος θὰ ἦτο ὁ προσφιλέστερος μᾶς πόθος.

Ἐὰν οἱ ὕλικαι κρίνωσι διαφοροτρόπως, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἀκρισία εἶνε τὸ γινώσισμα τῆς μεθόδου τῶν, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πλάνην τῶν τοῦς κάμνει νὰ μεταχειρίζωνται ὄπλα, τῶν ὁποίων ἡ ἀχμὴ, ἐστρατημένη πρὸς τὸ στήθος τῶν, φρονεῖ τοὺς ἰδίους.

Ἡ ἀνθρωπότης ἐπισταυτεν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς παρ' ὅλην τὴν φρίκην, τὴν ὁποῖαν ἐμπνέει ἡ τιμωρία τοῦ μέλλοντος βίου. Ἐπίσταυσε δὲ, διότι ὁ Θεὸς, ὅστις ἔδωκεν ἀνθρωπίνην ψυχὴν αὐλὸν καὶ ἀθάνατον, ἐχορήγησεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν δύναμιν νὰ γνωρίσῃ τὸν χαρακτήρα τῆς τοῦτον. Καὶ ὅσοι τὸν ἀρνοῦνται, τίποτε ἄλλο δὲν ἀποδεικνύουσι παρὰ ὅτι, καίτοι ζῶντες, ὑπὸ πνευματικῆν ἐποψίαν ὑπάγονται εἰς τὴν τάξιν τῶν θνησιμάτων.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

Ο ΤΥΦΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΕΡΘΑΝΟΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί. Μία ἀπὸ τὰς φοβερωτέρας ἀσθενείας τοῦ σώματος εἶνε ὁ τυφός, ὅστις, προσβάλλων τὸν ἐγκεφαλον, φέρει παραληρή-

ματα, ἐξάψεις, νόσην, ἀνοισθησίαν, ἐξάντησιν κηδεμονίαν τοῦ σώματος καὶ τέλος τὸν θάνατον. Κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν αἰσθάνεται τὰ αὐτὰ παρεμφερέως συμπτώματα καὶ καταντᾷ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ ἡθικοῦ θανάτου προσβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἡθικοῦ τύφου τῆς ὑπερηφάνειας καὶ ἀλαζονείας.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀλαζόνος ἀνθρώπου εἶνε πάντοτε συνηφώδης καὶ τεταραγμένη, διότι θέλει, ἵνα πάντες οἱ ἄνθρωποι τὸν περιποιῶνται, τὸν τιμᾶσι καὶ τῇ προσφέρωσι δουλικὴν ὑποταγὴν, ἐνῶ τὸ τοιοῦτον εἶνε ἀδύνατον νὰ συμβῆ εἰς αὐτὸν ὅστις φέρεται πρὸς τοὺς ἄλλους σκαιῶς καὶ δὲν κρίνει ἄξιον τὸν ἄλλον οὐδὲ ἐνὶ ὄπλῳ χαριστισμοῦ. Ἡ λύπη καὶ ἡ θλίψις εἶνε πάντοτε οἱ ἀκόλουθοι τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀλαζόνος, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀπολαμβάνῃ παρὰ τῶν ἄλλων ἅσα ζητεῖ, χωρὶς μάλιστα αὐτὸς νὰ προσφέρῃ τίποτε πρὸς αὐτούς. Λίαν δὲ προσφῶς εἰς τῶν νηπιτικῶν τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων λέγει ὅτι «οἱ ἐφθιμένοι, (οἱ ἐπιθυμούμενοι) τιμῆς οὐκ ἀπέχουσι τῶν αἰτίων τῆς λύπης».

Ὁ θυμὸς καὶ τὰ παραληρήματα τοῦ τυφικοῦ ἐπακολουθοῦσι καὶ τὸν ἡθικῶς τυφικόν, τὸν ὑπερήφανον καὶ ἀλαζόνον ἄνθρωπον, ὅστις, ὅπουδὴποτε καὶ ἂν εἰσέλθῃ, ζητεῖ τιμὰς καὶ πρωτοκαθεδρίας παρὰ τῶν ἄλλων, καὶ μάστις ἀντιληφθῆ ἢ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ παρουσία του δὲν ἐξέπληξε τοὺς ἄλλους ἢ ὅτι θέσει, ἢ ὅποια τῇ ἐδῶθη, δὲν εἶνε ἐξόχως τιμητικὴ, δὲν ὑπερέχει τῶν ἄλλων, τότε ἀμέσως θυμῶναι, παραληρεῖ, ψελλίζων λέγεις ἄνθρωπος, καὶ εἰς ὕβρεις πολλάκις ἐκτρεπόμενος φεύγει δρομέως. Περιπίπτει δὲ συχνάκις εἰς τοιαύτην ἀπογοήτευσιν καὶ ἀπελπισίαν, ὥστε ἀποναρκοῦται καὶ ἀναίσθηται, ὡς ὁ τυφικός, καὶ οὐδὲ λέξιν δύναται νὰ εἴπῃ, διότι ὡς κηρὸς τηκόμενος παραλύει καὶ ἐντελῶς ἀποκάμνει τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐκ τῆς θλίψεως, διότι προσεβλήθη τὸ εἶδωλον τῆς σατανικῆς ὑπερηφάνειας αὐτοῦ.

Ὁ πάσχων τὸ πάθος τοῦ ἡθικοῦ τύφου δυσκόλως ἐνεργεῖται καὶ δυσκολώτατα εὐεργετεῖται, διότι, ἵνα φανῇ εὐεργετικός, ἀπαιτεῖ ἡ ἐλαζονεία αὐτοῦ ἐγκώμια, κολακείας καὶ θυμιάματα· διὰ νὰ εὐεργετηθῆ δὴ παρὰ τῶν ἄλλων, εἶνε δυσκολώτατον, διότι δὲν τῷ ἐπιτρέπει ὁ τυφός αὐτοῦ νὰ καταδεχθῆ νὰ ζητήσῃ τι παρὰ τῶν ἄλλων, ἔστω καὶ ἂν πάσχῃ καὶ ἂν κινδυνεύῃ ἡθικῶς ἢ ὕλικῶς.

Ἐν γένει δὲ ὁ ὑπερήφανος καὶ ἀλαζόνος ἄνθρωπος ζῆ ἐκτός τῶν κοινωνικῶν ὅρων τῆς πνευματικῆς, τῆς ἡθικῆς καὶ ὕλικῆς ἐπικοινωνίας, δι' ἧς προσκτάται πᾶσα συσταμένη δύναμις τοῦ ὕλικου καὶ πνευματικοῦ πλοῦτου. Τοῦ ὑπερηφάνου ἡ κεφαλὴ εἶνε, ὡς πᾶν κενόν, πεπληρωμένη ὑπὸ δυσώδους καπνοῦ ἀλαζονείας καὶ δὲν χωρεῖ εἰς αὐτὸν ἡ ἀληθὴς γνώσις, διότι ὁ ψυχικός τυφός τὸν ἐκμαε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ ὠκεανὸς τῶν ἀπειρῶν καὶ παντοειῶν γνώσεων εἶνε ὄλος ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του καὶ ὅτι πάντες ἐκτός αὐτοῦ εἶνε ἀμαθεῖς. Ἐπομένως ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε ἐκκοιτὴ προκοπῶν ἐν γένει, διότι ἐμποδίζει πᾶσαν ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν πρόδον καὶ συνταλεῖ εἰς τὴν ἡμιμάθειαν, τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν ἀλλοιότητα τῶν θυμάτων αὐτῆς, τῶν ὑπερηφάνων καὶ ἀλαζόνων ἀνθρώπων.

Καὶ ὅσον ἡ σκιαγραφία εἶναι τοῦ πάσχοντος ἀνθρώπου ὁπὸ τὸν ψυχικόν τύφον τῆς ὑπερηφάνειας εἶνε ζοφερὴ καὶ ἀσκήσιος, τόσον ἡ ἐναντία εἰκὼν τῆς τοῦ ταπεινοφρονος καὶ ἠγαθοῦ ἀνθρώπου εἶνε φωδιρὰ καὶ εὐχάριτος. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἔχοντος τὴν ἔσχον ἀρετὴν τῆς ταπεινοφροσύνης, τοῦ ἡσυχίου καὶ ἠλαροῦ ἀνθρώπου, δὲν περιστατοχρεῖται ἐπὶ ὄχλον δυσωδῶν καπνῶν, εἶνε πάντοτε ἀνέφελος καὶ ἡρεμὸς, θέλει πάντοτε νὰ ζῇ ἀδελφωμένη μετ' ἄλλων εὐγενῶν ψυχῶν, καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε κλείει τὴν θύραν αὐτῆς, παρέχει τοῖς ἄλλοις εὐχαρίστως ὅ,τι ἔχει ἡθικόν ἢ ὕλικόν ἀγαθόν, καὶ ζητεῖ παρ' αὐτῶν εὐλιχίαν καὶ εὐπαρηγόρησιν τὴν συμπελήρουσιν τῶν γνώσεών της, καὶ ἔρχεται, ὅτι ἄλλο μὲν ἠλαρότητος παρέχεται αὐτῇ, ὅστις ἦθελεν ἔχει ἀνάγκην.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ταπεινοφρονος, ὅσα ἡθικῶς ἐκκοιμισμένη, εἰς οὐδὲν λογίεται τὰς ἐξωτερικὰς λάμπεις, οὐδὲ ζητεῖ θέσεις καὶ τιμὰς καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐκτός ἐαυτῆς, διότι ἐν αὐτῇ ἔχει ἐνδρονισθῆ ἢ ἐν ὑπερλόμπῳ θρόνῳ ἢ θεῖα ἀρετῇ τῆς ταπεινοφροσύνης, ἡ ἑποία συνεπάγεται τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὅστις κατὰ τὸν θεόπνευστον λόγον αὐτῶν ἀντιτάσσεται, ταπεινοὶς δὲ δίδωσι χάριν». Ὁ ταπεινοφρων εἶνε ἐν αὐτόφωτον, καὶ ἂν περιφρονηθῇ, δὲν ἀλλοιοῦται, δὲν εἰσκαίεται ὡς ὁ ὑπερήφανος καὶ ἀλαζόνος, διότι δὲν αἰσθάνεται ἐσωτερικὴν γυμνότητα, ὡς αὐτός, ὅστις ζητεῖ νὰ καλύψῃ τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ γυμνότητα μὲ τὰς ἐξωτερικὰς τιμὰς τῶν ἄλλων, τὰς ὁποίας, ὅταν δὲν εὐρίσκη κρίνεται χαμὰ λυπέθιμος, ἀπὸ τὸ κακὸν του, ὡς λέγομεν.

Ὁ ταπεινοφρων ἄνθρωπος ζῆ ἐντὸς τῶν ὅρων τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ἐπομένως διὰ μόνων τῶν ταπεινοφρῶνων κατορθοῦνται τὰ μεγάλα, τὰ ὕψιστα ἡθικὰ καὶ ὕλικὰ ἔργα, δι' αὐτῶν μόνων προάγεται ὁ ἡθικός καὶ ὕλικός πλοῦτος, διότι μόνον οἱ ταπεινοφρονες εἰνοῦσι τὰ πνευματικὰ, ἡθικὰ καὶ ὕλικὰ κεφάλαια αὐτῶν, ἐκ τῆς ἐνότητος τῶν ὁποίων φυσικῶς προέρχεται ἡ συντήρησις, ἡ αὐξήσις καὶ ἡ πρόοδος αὐτῶν. Κατὰ ταῦτα ἡ ταπεινοφροσύνη ἐν ἀγνότησει πρὸς τὴν ὑπερηφάνειαν εἶνε ἀρχὴ, πηγὴ καὶ βᾶσις πάσης προόδου καὶ αὐξήσεως πάσης προκοπῆς.

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διὰ τῆς παραβολῆς τῶν ἀναβάντων εἰς τὸ ἱερὸν νὰ προσευχηθῶσι, τοῦ Φαρισαίου καὶ τοῦ Τελόνου, εἶδει ἡμῖν τὰς δύο αἰρημέναις εἰκόνας τῶν ὑπερηφάνων καὶ ταπεινοφρῶνων, καὶ ὑποδεικνύει εἰς ἡμᾶς τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τῆς Γραφῆς, ὅτι οἱ ὑπερήφανοι ἄνθρωποι εἶνε βδελυκτοὶ ἐνώπιον Αὐτοῦ καὶ ὅτι ἡ ἀρετὴ τῶν εἶνε ψευδής, ἐπιπλαστός, Φαρισαϊκὴ· ὅτι πράττουσι τὸ πράττουσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἐγωιστικῆς ἰδιοτελείας τῶν, ἔσθθεν δὲ γέμουσιν ἀκαθαρσιῶν ὡς τάφοι κεκοιμισμένοι, ὅπως ὠνόμαζε τοὺς Φαρισαίους ὁ Κύριος, περὶ ὧν εἶπεν ὅτι καθαρίζουσι μόνον «τὸ ἐσῶθεν τοῦ πατηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἔσθθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἀρπαγῆς καὶ ἀκρασίας». Καὶ βεβαίως πᾶς εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ πραγματικὴ ἀρετὴ εἰς τὴν ἐνοικουμένην ἰδιοτελείαν τοῦ ὑπερηφάνου, ὅστις ἐξάπαντος θὰ εἶνε καὶ ἀλαζόνος καὶ ψεύστης; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ φῶς εἰς ψυχὰς σκαιὰς καὶ

σκοτεινάς, ἀποῦ ὁ Θεὸς δίδει τὴν χάριν του εἰς τοὺς ταπεινοὺς, εἰ δὲ τοὺς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται ;

Ὁ ἄκ τῆς ὑπερηφάνιας πόλεμος, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, εἶνε ἀόρατος, εἶνε πόλεμος ἐκ τῶν δεξιῶν, καὶ δυσκόλως εὐρίσκειται ἄνθρωπος ἀπληλαγμένος τοῦ πλάθους αὐτοῦ, τὸ ὅποιον φέρεται καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν σκέψιν τῆς κτήσεως τῆς ἀρετῆς τῆς ταπεινοφροσύνης, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται ὡς πρόσημα. Ὁ Σωκράτης, εἰπὼν ποτὶ ὅτι κατεπάτει τὸν τύπον τοῦ Πλάτωνος, πᾶτων τὸν πολυτελεῖ αὐτοῦ τάπητα, ἤκουσε προσφῶς τὸ γνωστὸν λόγιον ἀετέρω γε τύφω ὦ Σώκρατες». Δηλοῦντί ὁ καυχώμενος, ὅτι καταπατεῖ τὴν ματαιότητα τοῦ ἄλλου, ἐκδηλοῖ τὴν ἰδίαν του ὑπερηφάνειαν.

Πειραζόμενος τις παρ' ἀστειζομένων ἐν τίνι Μονῇ, ὅτι εἶνε ὑπερήφανος, προσέφωεν ἐν ἀγαπητῇσει εἰς τὸν Πνευματικὸν τῆς Μονῆς καὶ κατήγγειλε τοὺς πειράζοντας αὐτόν, ὁ δὲ πνευματικὸς τῷ εἶπεν, ὅτι εἶνε ὑπερήφανος· εἰς τὴν ἀπάντησιν δὲ αὐτοῦ εἰπόντος «δὲν εἶμαι ὑπερήφανος», προσέθηκεν ὁ πνευματικὸς· «Ἴδοὺ ποῦ εἶσαι ὑπερήφανος, τοῦτο τὸ δεικνύει αὐτὴ ἡ ἀρνησίς σου, καὶ σὺ τέκνον μου, τῷ εἶπεν, καὶ ἐγὼ καὶ πάντες ἔχομεν ἀνάλογον δόσιν ὑπερηφάνειας, καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς σφίξῃ ἀπὸ τὸ φουδρόν αὐτὸ πάθος, πρέπει δὲ νὰ γνωρίζῃς ὅτι δόσι ἀρνοῦνται λέγοντες ὅτι δὲν εἶνε ὑπερήφανοι, αὐτοὶ εἶνε τοιοῦτοι πλείοτερον τῶν ἄλλων».

Ὁ ὑπερήφανος καὶ τὸν Θεὸν αὐτὸν τὸν θεωρεῖ ὑποδεέστερόν του, διότι, ἐὰν δὲν τὸν νοῖ κατὰ βάθος, δὲν ἀποδίδει τὸ αἴτιον εἰς τὸ πεπερασμένον τοῦ νοῦ του, ἀλλὰ λέγει ὡς ὁ ἄφρων· οὐκ ἔστι Θεός· ἀλλὰ καὶ ἂν πιστεύῃ, ἡ πίστις του εἶνε ὑπερήφανος, καυχᾶται δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὴν ἐπίπλαστον ἀρετὴν του, καὶ πάντας τοὺς ἄλλους θεωρεῖ μὴδὲν ἀπέναντί του, ἐνῷ ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος, καὶ νὰ ἔχη προτέρημά τι, δὲν περιαυτολογεῖ, διότι τότε ἐνυθίζει αὐτὸν τὸν Θεόν, ἀλλὰ πιστεύει, λέγει, μετὰ τοῦ θείου Παύλου εἰς ἔχομεν ὁ οὐκ ἐλάδομεν, καὶ εἰ ἐλάδομεν τί καυχώμεθα ;»

Μόνον ἐκείνοι εἰ ἄνθρωποι εἶνε ἀπληλαγμένοι τῆς κυριαρχίας τοῦ αἰσθητικοῦ αὐτοῦ πάθους τῆς ὑπερηφάνιας, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἀνοίγουσι στήμα νὰ δυσφημισῶσι καὶ κατακρίνωσι τοὺς ἄλλους, ὡς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἁκαταμάχητους, ἀλλ' ἔχουσι στρέψῃ τὰ ὄμματα των εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον, εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀγροῦ τῆς ψυχῆς των, διότι τότε δὲν εὐρίσκουσι οὐδεμίαν στιγμὴν καθ' ἑλπίαν των τὴν ζωὴν νὰ κατακρίνωσιν, ὡς ὁ Φαρισαῖος, τοὺς ἄλλους ἅπαντας ὡς ἄρπαγας καὶ ἁμαρτωλοὺς, ἀλλὰ καὶ συναντώντας τοιοῦτους ἁμαρτωλοὺς δὲν τοὺς ὑβρίζουσι ὅταν ἔχωσι τὴν ἀρετὴν τῆς ταπεινοφροσύνης, ἀλλὰ τοὺς διδάσκουσι καὶ τοὺς ἀγαπᾶσι πρὸς ἐπανόρθωσιν αὐτῶν.

Πρέπει τέλος νὰ γνωρίζωμεν ὅτι εἰς τὰς ὑπερηφάνους καρδίας δὲν εἰσχωρεῖ οὐδεμίαν ἀκτίαν θείου φωτός· οὐδὲ σωτηρία δι' αὐτοὺς ὑπάρχει· «Κατέβη, λέγει τὸ Ἱερὸν· Ἐθαγγέλιον, δεδικαιωμένους» ὁ ἁμαρτωλὸς Ἰελώνης, ὁ τύπτων τὸ στήθος αὐτοῦ καὶ ζητῶν ἔλεος παρὰ ὁ ὑψηλοκάρδιος Φαρισαῖος, ὅστις κατακρίθη καὶ καταρχύνθη, διότι· «στὴς ὁ

ὕψων ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

Αὐτὸ ἀγαπητοὶ τὸ βλέπομεν καθ' ἐκάστην, τὸ εἶπεν ὁ Θεὸς καὶ γίνεται.

ΤΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

Καὶ ἀρχαῖοι σοφοὶ καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀπειλοῦν ἀπὸ τὰς ἀνωτέρας λεγομένας τάξεις νὰ δίδουν τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ.

Δυστυχῶς, εἰς τὰς ἡμέρας μας, οἱ νομιζόντες ὅτι καὶ τι εἶνε εἰς τὰς νεωτέρας Ἀθήνας, οἰστηλατοῦνται ἀπὸ τὴν ἐναντίαν φιλοδοξίαν. Ἀγωνίζονται δηλαδὴ πῶς νὰ μιάνουν καὶ νὰ διαφθεύρουν τὰς λαϊκὰς μάζας. Καὶ λέγομεν τὰς λαϊκὰς μάζας, διότι αὐτοὶ ἰ. ἴδιοι εἶνε ἤδη διεφθαρμένοι.

Ὁ τρόπος τῆς διασκεδάσεως δεικνύει τὸ ποῖόν καὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν. Ἀθροῦσας, μὲ νοῦν καὶ μεστροφροσύνην, εἶνε σεμνὸς καὶ εἰς τὴν εὐθυμίαν του. Ὅστις δὲ ἐγκλιεῖ ἐνστικτικὰ κτήρους, θὰ δεῖξῃ καὶ εἰς τὸ γλέντι τὴν προστυχίαν καὶ τὴν ἀναίσχυτιαν του.

Τοιοῦτοτρόπος καὶ δλοὶ οἱ διεφθαρμένοι λαοὶ εἶνε ξεσχησμένοι καὶ ἀδιάντροποι εἰς τὰς ἐθνοσείας ἐορτάς των. Ἐπαίδῃ δὲ τοιοῦται ἐορτὰ εἶνε καὶ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ καὶ αἰτίαι διαφθορᾶς, λαοί, οἵτινες ἐύρταζον ἀσέμνωσ, ἠΰξησαν τὸ ποσὸν τῆς παραλυσίας των καὶ κατήνησαν νεκροὶ εἰς τὰ ἔργα τῆς προσόδου, τῆς δόξης καὶ τῆς τιμῆς.

Ὅτι ἐν Ἑλλάδι πολλὰ ὑπάρχουν τὰ ἀρρωστάρικα καὶ τὰ σάπια, καμμία δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τί λοιπὸν χρειαζόμεθα ; Θεραπείαν καὶ δλοῖαν ὑγιεινὴν, ὥστε ν' ἀποβάλλωμεν τὰς κακίας μας, ν' ἀποτινάξωμεν τὰ ἐλαττώματά μας, καὶ νὰ διαπλασθῶμεν εἰς κοινωνίαν μὲ ἀντόχην, μὲ δύναμιν, μὲ φιλοτιμίαν, μὲ προσηυτικότητα, μὲ φρόνησιν, μὲ ζωὴν.

Καὶ ἐν τοῦτοις καμαρωμένα ἀθηναῖκά κεφάλια δὲν θέλουσι νὰ τὸ ἐνοήσουν. Διαστὶ ; Διότι ἡ διαφορὰ δὲν ἔχει οὐτε νοῦν, οὐτε ἐντροπήν. Διὰ τοῦτο, ἀντι νὰ ἐπιζητοῦν νὰ συντελέσουν εἰς καλιτέραν κοινωνικὴν διάπλασιν, προσπαθοῦν νὰ παραγάγουν τὴν σπύλιαν, νὰ ἀφαιρέσουν πᾶσαν ἠθικὴν αἰσθησιν, καὶ νὰ παραλύσουν πᾶσαν ἐνέργειαν τελουσαν εἰς ἀνύψωσιν τοῦ ἔθνικοῦ φρονήματος καὶ εἰς σχηματισμὸν ὑγιεστερῶν οἰκογενειακῶν καὶ κοινωνικῶν ἠθῶν.

Μία ἐκ τῶν μεθόδων των πρὸς ἐπίτευξιν ἀνωτέρας διαφθορᾶς εἶνε καὶ ἡ δημοσία ὀργάνωσις καρναβαλικῶν ἐορτῶν. Πρέπει, λέγουσι, νὰ περάσωμεν τὰς ἡμέρας τῆς ἀποκριῆς καὶ τῆς τυροπάγου μὲ γλέντι, μὲ εὐθυμίαν, μὲ γέλωτα, μὲ τρέλλαν.

Πρέπει ! Ἀναίσχυτια μεγαλητέρα δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τὸ νὰ παριστάνῃ τις ὡς πρέπει ὅ,τι εἶνε μόνον ἀπόρροια τῆς ἰδικῆς του ἀθλιότητος.

Τί εἴμεθα ἡμεῖς σήμερον ; Κοινωνία χριστιανική. Ὡς τοιοῦτοι λοιπὸν τί οφείλομεν νὰ κάμνωμεν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν ; Νὰ συμμορφωνώμεθα πρὸς τὰς διαταγὰς τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΝΟΥΣ ΥΓΙΗΣ ΕΝ ΣΩΜΑΤΙ ΥΓΙΕΙ

Οἱ συνιστῶντες τὴν γυμναστικὴν μεταχειρίζονται συχνὰ ὑπὲρ αὐτῆς τὸ ποσάγνωστον τοῦτο βῆτόν των ἐρχαίων, ὅτι ἀνοὺς ὑγιῆς ἐν σῶματι ὑγιεῖσθ.

Δὲν εἶμαι ἐναντίος οὔτε τῆς γυμναστικῆς οὔτε τῆς σωματικῆς ὑγείας. Φρονῶ μάλιστα ὅτι τὸ νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν σωματικὴν ὑγείαν μας ἀποτελεῖ καθήκον, τὸ ὅποιον δύναμεθα νὰ παραλείπωμεν, μόνον ὅταν ἡ ἐπιτέλεσις ὑψηλοτέρου καθήκοντος ἐπιβάλλῃ νὰ καταφρονήσωμεν τὸ σῶμά μας ἐπὶ αἰφρόποτε κινδύνῳ αὐτοῦ.

Φρονοῦσι πολλοὶ ἔτι οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ ἀσκηταὶ πρέπει νὰ ἔχουν τὸ σῶμα ἐξηθενημένον. Καὶ ἐν τοῦτοις ὁ Χρυσόστομος εἰς τὸν Σ' περὶ ἱεροσούνης λόγον του βῆτως λέγει ὅτι τὰ μοναχικὰ καθήκοντα, ἀγρηπνία, προσειχή, νηστεία κτλ. ἀπαιτοῦσιν ἐκτάκτως ἰσχυρὸν σωματικὸν ὀργανισμόν, διότι χωρὶς αὐτόν δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῶσιν.

Ἡ ψυχὴ, συνδεδεμένη μὲ τὸ σῶμα, ἐπηρεάζεται πολλὰ εἰς αὐτοῦ. Τοιοῦτοτρόπος, εἰς ἓνα ἄξιότατον πόνον, χάνομεν τὴν ὑπομονὴν μας, ὡς ἴσως εἰς πικρὰς μᾶς φέρει παραλήρημα. Ἀλλὰ μὲ τούτο δὲν ἐπιταί ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ σώματος κανονίξῃ τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς· ἀτ' ἐναντίας ὑπάρχουσι ἀπειροὶ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ὑγεία τοῦ σώματος εἶνε ἀπέδειξις ψυχικῆς καθήκειας, ἐνῷ ἡ ἀσθένεια τοῦ σώματος ἀρῆσθαι ἀπὸ ὑγείαν ψυχῆς.

Εἰς γυναικίαν ἡμικίτων κατοικεῖ ἀσθενὴς ἄνθρωπος μὴ ἔχων κανένα νὰ τὸν νοσηλεύσῃ. Ὁ εἰς ἓνα τῶν παροικούντων ἀδισφορεῖ τελείως πρὸς τὴν ἀθλιότητα τοιαύτης καταστάσεως καὶ δὲν ἐνοεῖ νὰ χαλᾶσῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν τάξιν τῆς ζωῆς του. Οὔτε τὸν περιποιεῖται, οὔτε τὸν ἐπισκέπτεται, οὔτε τὸν λυπεῖται. Καὶ τοιοῦτοτρόπος ἡ ὑγεία του μένει ἀεὶ ἀτάρακτος. Ἐχομεν ἐδῶ σῶμα ὑγιῆς· ἀλλὰ σπανάσις ψυχῆ ὑπῆρξε τὸσόν οἰκτωῦσ καὶ ἀπελπιστικῶς ἀσθενῆς. — Ὁ ἑτερος τῶν παροικῶν συμπόσχει καὶ ἀφιερώνει τὸν ἑαυτὸν του εἰς περιποίησιν τοῦ πάσχοντος. Παρατεῖ τὴν ἐργασίαν του, χᾶσαι τὸ ὄπνον του, μένει κλειστὴς εἰς ἀποσφαῖραν μολυσμένην, καὶ αἰσθάνεται ὅτι κλοικέται ἡ ὑγεία του· ἐν τοῦτοις μένει· μένει πιστὸς εἰς τὸ καθήκον, καὶ ἀσθενεῖ. Τὸ σῶμα ἠσθένει, ἀλλὰ σπανάσις ψυχῆ ἐξέλαμψε μὲ ὑγείαν τὸσόν θαυμαστήν.

Ἐν ἡ ὑγεία τοῦ νοῦ ἦτο τὸ ἀναγκαστὸν ἐξαγόμενον τῆς ποματικῆς ὑγείας, τότε αἱ ἀγχαῖαι φυλαί, οἱ ὅποιοι ἔχουσιν ἀδάμαστον τὸ σῶμα, ἐπικρατεῖ νὰ ᾄεσι διανοητικῶς περισσότερο ἀνεπτυγμένον. Οἱ λησται εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον χαλύβδινοι κατὰ τὸ σῶμα· καὶ ὅμως ὁ νοῦς των εἶνε γαμῆτος ἀπὸ τὰς πλείον κακοήθεις νόσους. Σπανάσις δὲ σῶμα παρουσίασε τὴν καχεξίαν καὶ τὴν ἐξάντησιν τοῦ σώματος Βασιλείου τοῦ Μεγάλου. Καὶ ὅμως, ἐνῷ ἡ σὰρξ ἐφθινε, τὸ πνεῦμά του ἐξηκολούθει νὰ διασώξῃ τὴν ζωτικότητα καὶ δλοῖν τὴν ἀμηνίαν του.

Ἰππαι γυναῖκες, ὠραζόμενοι ἀπὸ ὑγείαν καὶ ἀνθησιν καὶ δρόσον καὶ κάλλος, δὲν ἐγκρόπουσι εἰς τὰς ψυχὰς των ἐλαυνὰ ἔλκη, σπικλῶν ὀλιβερὸν, ἐνῷ γυναῖκας ἀδύνατοι,

Καὶ ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ κατὰ μὲν τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκριας καλεῖ τὴν προσοχὴν μας εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σωτήρος περὶ μελλούσης κρίσεως καὶ τοῦ καθήκοντος τῆς φιλοανθρωπίας, κατὰ δὲ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυροπάγου μᾶς συνιστᾷ τὴν ἀνεγκλιαν, τὴν νηστείαν, καὶ τὴν ἐργασίαν πρὸς ὀησαυρισμὸν ἐν οὐρανῷ. Ὅταν λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία, ἥτις εἶνε ὁ βῆμιστῆς τῆς διαγωγῆς καὶ τοῦ βίου τῶν χριστιανῶν, ἀπαιτᾷ ἀπ' αὐτοὺς τοιαῦτα καθήκοντα, τοιαύτην διάθεσιν, τοιοῦτο πνεῦμα, τοιοῦτον βίον κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν τῆς ἀποκριῆς καὶ τῆς τυροπάγου, πῶς ἡμπορεῖ εἰς χριστιανὸς νὰ παρακούῃ καὶ νὰ τὰς περῶ μὲ γλέντι, μὲ τρέλλαν, μὲ οἶστρον αἰσθητικόν, ἐρχόμενος εἰς βῆξιν τρᾶς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει, καὶ πρὸς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, τὸν Ἱησοῦν Χριστόν ;

Χιλιάδες δραχμῶν μαζεύονται ἀπὸ τὴν ἐταιρείαν τῶν ἐορτῶν διὰ νὰ μασκαρευθοῦν οἱ Ἀθηναῖοι μὲτ' ὀλίγας ἡμέρας. Οἱ κύριοι καὶ αἱ κυραῖ, οἱ ὅποιοι προσφέρουν τὰς δωρεάς, δὲν θὰ ἐκαμναν καλιτέραν ἐν διέθετον αὐτὰς πρὸς ἀνακούφωσιν τῶν πτωχῶν καὶ τῶν κισχόντων ; Καὶ δὲν θὰ ἦτο καὶ πλεόν· εὐγενεῖς καὶ πλεόν χριστιανῶν τὸ νὰ φάγουν παινασμένοι καὶ νὰ στηρηθοῦν ἀρρωστοὶ κατὰ τὰς ἐν λόγῳ ἡμέρας, περὰ νὰ γέινῃ δήμεσιον μασαρέυματῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσῆς καὶ νὰ χειροκροτηθοῦν καὶ πάλιν παρελαύνοντα γυναικίαι ἡμίγυμνα σώματα καὶ νὰ εὐρουν τὸν καιρὸν ὅλοι οἱ παραλυμένοι διὰ νὰ ἀνακατευθοῦν εἰς τὸν συνωστισμόν καὶ νὰ προστρίθωνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀναγκάζοντες τὸν γυναικίον πληθυσμὸν νὰ ἀποφέρῃ τὰς ἐφθόδους ἢ νὰ τιμωρῇ δι' ὀμβρέλλοκτυπημάτων τὴν τὸση ἀναίσχυτιαν ;

Ἐν τοῦτοις περιεμένον· νὰ ἴδωμεν τί θὰ κάμῃ καὶ ὁ καθήμενος τῶν Ἀθηνῶν τύπος, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀπορούμενος πῶς ἀκόμη δὲν ἐστὶν ἡμέτις τὰς τοιαύτας ἐορτάς. Προκειμένου περὶ μεταφρασείας τοῦ Ἱεροῦ Ἐθαγγελίου, ὀργανάτινα αὐτοῦ ἔρρηξαν κραυγὴν φρίκης καὶ ἀπέσεισαν ἀποφάσεις Πατριάρχικας, τὰς ὁποίας ἐκαμώθησαν δι' ἰσεθνοῦ ὡ, ἔχουσαι αἰώνιον τὸ κῆρὸς. Ἐν ἡ εὐλαβεία των ἐκείνη δὲν ἦτο ταρτουρικὴ καὶ ὑποκριτικὴ, θὰ τὸ δειξῶσι μὲ τὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν θὰ λάθωσιν εἰς τὸ ζήτημα τῶν καρναβαλικῶν ἐορτῶν. Διότι ῆρτῶς ὁ βῆος κανὼν τῆς Σ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀφορίζει ἐκείνους, οἵτινες ὀργανώνουσι καὶ συμμετέχουσιν εἰς Βακχικὰς πομπὰς καὶ τελετάς, καὶ ὑποδύονται εἰς αὐτὰς προσηυταῖα κωμικὰ ἢ σατυρικά, ἢ τραγικὰ, τὰς τελετὰς δὲ ταύτας χαρακτηρίζει ὡς βρισητάμενας ἀκατὰ ἔθος παλαιῶν καὶ ἀλλότριον τοῦ τῶν χριστιανῶν βίου.»

Κύριοι Ἀθηναῖοι Δημοσιογράφοι Ἰῖνε Κανὼν Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁ νομοθετῶν ταῦτα. Εἰς σᾶς τῖαρα μένει νὰ δελεῖτε πρὸς τοὺς ἄλλοις ποῖα εἶνε ἡ εὐσέθειά σας, καὶ ποῖα ἢ πρὸς τὰ νομοθετήματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εὐλαβεία σας.

ώραιο, πάλαι ἀπειλούμενα ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ χρόνου, ἐγκρύπτουσι θησαυροὺς πνεύματος καὶ καρδίας πολυτίμους!

Περὶ φημι ὀλυμπιονίκαι τοῦ 1896 ἔγειναν περιφανέστεροι εἰς τὴν φυεγῶσαν τοῦ 1897. Πῶς λοιπὸν ἔχει νὰ σταθῇ διατυπωμένη ὡς δόγμα ἡ ἀρχὴ οὗτοι ὑγιῆς ἐν σώματι ὑγιεῖ;

Ἐὰν θέλωμεν γερὰ μυαλά, ὀφειλομέν νὰ προνοήσωμεν διὰ τὴν ἀπόκτησιν καλῶν πνευματικῶν γυμναστηρίων. Ὁ φειλομέν νὰ προνοήσωμεν δι' Ἐκκλησίαν λέγουσαν καὶ ποιοῦσαν, διὰ σχολεῖα διδάσκοντα ἀλήθειαν καὶ μαρτυροῦντα χαρακτήρας, διὰ τύπον φωτίζοντα καὶ καθοδηγούντα, καὶ διὰ λογικὰ διδασκτῆρια κατεργαζόμενα τὸν ἄνθρωπον, τὸν χριστιανόν, τὸν πολίτην.

Μέχρις οὗ γαίην τοιαύτη φροντίς, τὰ ἔξοδα πρὸς οἰκονομὴν Στάθων θὰ ὑπάγονται εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀφρονος καὶ μαρῆς σπατάλης. Κατὰ τὸν Πλούταρχον, εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τοῦ ἑλληνισμοῦ, οἱ τελοῦμενοι ἀγῶνες ἐπηύξανον τὴν ἐξαχρείωσιν καὶ τὴν διαφθοράν· ἂν δὲ καὶ ἡμεῖς δὲν μάθωμεν νὰ δαπανώμεν πρωτίστως εἰς ἔργα ἠθικῆς μαρτυρίας, ματαίως θὰ ζητήσωμεν διὰ τῆς υγιείας τοῦ σώματος νὰ φέρωμεν τὴν υγιείαν τοῦ νοῦ· διότι τοιαύτη πρόληψις μαρτυρεῖ χρεωκοπημένον νοῦν, ὅπου δὲ συμβαίνει τοῦτο, χαμένον εἶνε καὶ τὸ σῶμα, διότι πρὶν ἢ τὸ δυναμώσῃ ἡ γυμναστικὴ ἢ τὸ φέρουσι τὰ πάθη, καὶ ἂν ἐπιρροῦσθε νὰ τὸ δυναμώσῃ ἡ ἀσκήσις, θὰ τὰ καταλύσῃ ἢ περὶ τὸν βίον ἀταξία.

ΕΚΛΟΓΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἀλεξανδρινὴ ἑσπερίς ὡς ἐξῆς ἀφηγεῖται τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἧτις ἐξαιρετικῶς αὐτὴν τὴν φορὰν διεξήχθη μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπειας.

Ἐν τῷ ἱερῷ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἐγένετο ἡ ὀριστικὴ ἐκλογὴ τοῦ νέου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Ἡ ἐκλογὴ διεσχέθη μετὰ πολλῆς εὐπρεπειας καὶ κατὰ τὰ ἀνάκαθεν ἰσχύοντα παρὰ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ἐκκλησίας ἔσχε μεγαλοπρέπειαν καταγυκτικὴν, ἀναπολούσαν τὴν βυζαντινὴν ἐν ὁμοίαις περιστάσεσι πομπήν.

Τὴν προίαν ἐγένετο κατὰ τὴν συνήθη ὄραν λειτουργία, εἰς ἣν παρίστησαν πάντες οἱ κληρικοί καὶ πλείστοι τῶν λαϊκῶν ἀντιπροσώπων, μέχρι δὲ τῆς δεκάτης π. μ. εἶχον προσέλθει ἐν τῷ μεγάλῳ συνόδικῳ τοῦ πατριαρχείου πάντες οἱ ἐκλεκτοί, οἵτινες ἀκριδῶς τὴν δεκάτην καθήλθον ἐν σώματι εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν κατὰ τὴν ἀκόλουθον τάξιν.

Προηγούντο οἱ μητροπολίται καὶ οἱ ἀρχιεπίσκοποι μετὰ τῶν ἐπίσκοπων καὶ τῶν ἐγκολπίων τῶν.

Ἐπολοῦντο τοῦτους οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἱεροδιάκονοι, εἰπόντο δὲ τέλος οἱ λαϊκοί, χωρισθέντες κατὰ στίχους ἀνὰ δύο.

Ἐν τῷ προαύλιῳ τῶν Πατριαρχείων καὶ ἔξωθεν ἀπειρος συνωστίζετο κόσμος.

Ὅτω δὲ ἡ πομπὴ ἐν τῷ ἀρχαιοπρεπεῖ ἱερόματι προσελάμ-

βανεν ἐπιβλητικότητα, ἧς ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶδεν ὁμοίαν ὁ ἀποστολικὸς τῆς Ἀλεξανδρείας Ὁρόνος.

Ἄμην τῆ εἰσόδῳ εἰς τὸν ναὸν ὁ κληρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, ἐνθ' ἀπροξέχοντος τοῦ μητροπολίτου Τριπόλεως, ἐγένετο κατασκευαστικὰ τελετὰ, ψαλμῶν τῶν νενομισμένων τροπαρίων πρὸς ἐπίκλησιν τῆς ἐπιφαινήσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐνθ' ὁ λοιπὸς τῶν ἐκλεκτῶν ὄμιλος ἕστατο ἀκροώμενος μετ' εὐλαθείας.

Μετὰ τὴν τελετὴν προηγούμενου τοῦ ἁγίου Τοποτηρητοῦ καὶ τῶν μητροπολιτῶν ἐξῆλθε τοῦ ἱεροῦ βήματος ὁ κληρὸς καὶ ἔστη ἐν τῷ καθολικῷ δεξιῷ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου.

Ὁ ἅγιος Τοποτηρητὴς τότε μετὰ βραχέων προσελθὼν ἀνέγνωσεν ἑλληνιστὶ τὸ ἐπίσημον ἔγγραφο τῆς αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως, ἐν ᾧ ἐπιστρέφεται ὁ κατάλογος τῶν ὑποψηφίων ἀθίκτος καὶ ἐγκρίμενος, παρακαλεῖται δὲ ἡ Τοποτηρητεία ν' ἀνακοινώσῃ τῇ κυβερνήσει καὶ τὴν ὀριστικὴν ἐκλογὴν.

Τὸ ἔγγραφο τοῦτο ἀνεγνώσθη καὶ ἀραβιστὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Μετάρρα. Μετ' οὗτο ὁ ἅγιος Τοποτηρητὴς ἐδήλωσεν ὅτι οἱ ἐκλεκτοὶ ὀφείλουσι νὰ ψηφίσωσιν ἕκαστος μόνον ἓνα ἐκ τῶν ἐγκρίμενων ἐν τῷ καταλόγῳ ὑποψηφίων.

Παρήσαν ψηφοφόροι 169, ἀπόντων 2 μόνον.

Κατὰ τὴν γενομένην δὲ μυστικὴν ψηφοφορίαν ἔλαβε ψήφους :

— Μητροπολίτης Ναζαρέτ Φώτιος 159.

Καὶ οὕτως ἀνεδείχθη Πατριάρχης διὰ πλειονοψηφίας ὁ Μητροπολίτης Ναζαρέτ Φώτιος ἐν μέσῳ φρενητιωδῶν ζητωκραυγῶν.

Ὁ ἐκλεγὼς Πατριάρχης ἔρχεται ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου Πατριαρχῶν ὁ 123ος.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἀνεκοινώθη αὐθημερὸν τῇ Ἀγίᾳ Κυβερνήσει.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ ἐγκρισὶς τῆς Α.Α.Μ. τοῦ Σουλτάνου.

Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Κεδίβου συναλθὼν καὶ εὐρὸν νομίμως γενομένην τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μητροπολίτου Ναζαρέτ Φωτίου ὡς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἐξήτησε τὴν παρὰ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου ἐγκρίσιν διὰ τοῦ ἐξῆς τηλεγραφήματος :

Υψηλὴν Πύλιν Κωνσταντινούπολι.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Πατριάρχου τῶν ὀρθοδόξων γενομένη ἐν συμφωνίᾳ πάντων τῶν στοιχείων, παρήγαγε, διὰ δύο νομίμων ἐκλογῶν, τὸν Φώτιον ἐφένδην Μητροπολίτην Ναζαρέτ, ὁποῖος ἔσχε ἐν τῇ πρώτῃ ἐκλογῇ 124 ψήφους καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τελευταίᾳ 159 ἐπὶ 169, Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας.

Μετὰ ἐπισταμένην ἐξέτασιν τῶν κειμένων καὶ πρακτικῶν τῶν ἐκλογῶν, εὐρεθὲν ταῦτα ἐν πάσῃ τάξει καὶ νομιμότητι καὶ τὴν ἐκλογὴν διεξῆχθεισαν κατὰ τὰ διατεταγμένα. Ὑποβάλλομεν ὅθεν πρὸς ὑμᾶς τὸ ὄνομα τοῦ Φωτίου τῆς Να-

ζαρέτ διὰ τὸ αὐτοκρατορικὸν βεράτιον ἐκινουμένων τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὡς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Η ΝΕΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ

Συμφώνως μὲ τὴν νέαν διοικητικὴν διαίρεσιν, εἰς τὴν α' Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη τὸ διάταγμα τῆς νέας Ἐκκλησιαστικῆς Διαιρέσεως, κατὰ τὸ ὅποιον αἱ ἐπισκοπαὶ ὀρίζονται εἰς 32 καὶ εἶνε αἱ ἐξῆς : Ἀθηνῶν, Κορίνθου, Πατρῶν, Λαρίσης, Αἰκλεδαίμονος, Ἄρτης, Κερκύρας, Κεφαλληνίας, Θηβῶν-Λεβαδείας, Δημητριάδος, Σῆρου—Τήνου καὶ Ἄνδρου, Μαντινείας καὶ Κυκουρίας, Χαλκίδος—Καρυστίας, Ζυκύνθου, Ἀργολίδος, Ἀκαρνανίας, Ναυπάκτου, Φθιώτιδος, Τρίκκης—Σταγῶν, Μεσσηνίας, Λαυκάδος—Ἰθάκης, Τριφυλίας—Ὀλυμπίας, Γυθείου—Οἰτύλου, Φωκίδος, Ἠλείας, Φαναρίου—Θεσσαλιώτιδος, Εὐρυτανίας, Καλαβρύτων—Αἰγιαλείας, Γόρτυνος—Μεγαλοπόλεως, Κυθήρων, Ὑδρας—Σπετσῶν, Θήρας καὶ Παροναζίας.

Ἐξαιρέσει τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν οἱ λοιποὶ θὰ τιτλοφοροῦνται ἐξαίτης α' Ἐπίσκοποι· Ἐξαιρέσει γίνεται διὰ τοῦς ἕδη φέροντας τὸν τίτλον Μητροπολίτου ἢ Ἀρχιεπισκόπου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Βεβαιούται ὅτι θὰ ὑπογραφῇ κατ' αὐτὰς ἡ σύμβολος διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ αἰδοροδρόμου Πειραιῶς—Λαρίσης μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἑταιρείας Μπριτινὸλ.

Γενομένης ἀναπληρωματικῆς βουλευτικῆς ἐκλογῆς ἐν Χαλκιδί πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς κεκοιμήτης θέσεως διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ κ. Γαζέπη ὡς καθηγητοῦ τῆς ὀφθαλμολογίας, ἐξελέγη διὰ πλειονοψηφίας ψήφων 781 ὁ κ. Κριεζώτης, πολιτικὸς φίλος τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν.

Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ταύτης κατατίθεται ὁ θεμελιος λίθος τῶν ἐγερθησομένων λουτήρων τοῦ στρατοῦ δαπάναις τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείας ἐπὶ τοῦ δωρηθέντος γηπέδου ὑπὸ τῆς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη. Τὸ ἔργον προϋπολογισθὲν εἰς 60 χιλ. δραχ., θὰ εἶνε δὲ οἱ λουτήρες κατ' ὅλα ὅμοιοι πρὸς τοὺς Γερμανικοὺς.

Αἱ γενόμενα ψηφοφορία ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Βουλῇ ἔδειξαν κλονισμένην τὴν θέσιν τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπέθανεν ἐν Βρυξέλλαις ὁ γιατρός Κάρολος Διλατάν. Κατὰ τὴν χολερικὴν ἐπιδημίαν τοῦ 1866 εἶχε τὴν αὐτὰ φάργησιν νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τοῦ ἱατροῦ τῶν πτωχῶν καὶ νὰ ἐνδιαιτῆσθ κατὰ προτίμησιν εἰς τὰς πολυπληθεστάτας καὶ ἀκαθαρτότερας συνοικίας.

Θεσσαλοὶ βουλευταὶ ζητοῦσι παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἔπαις διὰ νόμου προστατευθῆ τὸ ἀκατάσχετον τῶν ἀρτοφίλων κτηνῶν, τῶν σπόρων καὶ τῶν γεωργικῶν ἐργαλείων.

Ὁ ἰγγλικὸς στόλος κατὰ τὸ 1899 ἠξήθη κατὰ 19 πλοία, τὰ ὅποια ἐστράτευον 225 ἐκαιομημέρια φράγκων.

Κατὰ τὴν «Σιμαλάν» τοῦ Λουδοῦ αἱ μέγρι τοῦδε ἀπώλειαι τῶν Ἄγγλων ἐν τῇ πρὸς τοὺς Μπέρς πολέμῳ εἶνε 1436 νεκροί, 4,497 πληγωμένοι, καὶ 2,565 ἀγμάλωτοι.

Ἐπιτείνονται ἐν Ἀθήναις τὰ κρούσματα κοιλιακοῦ τύφου.

Ὁ Οὐόστων Τσῶρτσαλλ τηλεγραφεῖ εἰς τὸν «Πρωτὸν Ταχυδρόμον» ὅτι οἱ Μπέρς τῆς Νατάλ συμποσούνται εἰς 18,000, ἐκ τῶν ὁποίων 7,000 εὐρίσκονται περί τῆς Λαί-δουσιθ, 7,000 παρὰ τὸν Τουγγέλαν καὶ 4,000 ἀποτελοῦσι τὴν ἐφεδρείαν.

Ἡ ἡμισὶς κήμισσα Λουβάνωφ ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βέρην εὐεθὴ ἐπιτροπὴν τῆς εἰρήνης ἀναφορὰν ὑπογεγραμμένην ὑπὸ 40 χιλιάδων ρωσσίδων, αἵτινες παρακαλοῦσι νὰ ἐπέμβῃ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Μάκ-Κίνλεϋ πρὸς κατάπαυσιν τοῦ ἐν Ἀφρῆξ πολέμου.

Κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ Ἀγγλοῦ ὑποπεργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ἐντὸς δύο ἑβδομάδων ἐμελλε ν' ἀνέλθῃ ὁ ἐν τῇ Ν. Ἀφρικῇ ἄγγλικὸς στρατός εἰς 180,000 μὲ 450 κανόνια, ἐκτὸς τῆς ὀδότης μεραρχίας καὶ τῆς νέας ἐπιπέπου ταξιαρχίας.

Κατατέθη ὁ θεμελιος λίθος πρὸς ἀνάγειν νέου κτιρίου τῆς Πατριαρχικῆς Ἀστικῆς Σχολῆς τοῦ Φαναρίου παρὰ τὸ Πατριαρχικὸν τυπογραφεῖον.

Πρόεδρος τῆς ἐφορείας τοῦ ἐν Κίων πόλει Ἰωακείμειου Παρθενωγαγείου διορίσθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βερροίας Κωνσταντῖνος, μέλος δὲ κληρικῶν ἐν τῷ Δ. Ἐ. Μ. Συμβουλῆ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μιρωναίας Ἰωακείμ, ἀντικαταστάσαντες ἀμφοτέρω τὸν ἀποχωρήσαντα Μητροπολίτην Πελαγονείας.

Ἀπεβίωσεν ὁ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πνευματικῷ ἀρχαῖος καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν κ. Βασίλειος Λάκων.

Ὁ πρέσβος τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς κ. Δεσάνελ ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκός.

Ἐψηφίσθη Μητροπολίτης Κυζίκου ὁ πῶς Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Κωνσταντῖνος.

Ἀπεβίωσεν ἐν Λονδίνῳ ὁ γηραιὸς Ἑλλῆς καθηγητὴς καὶ λόγιος Ἰωάννης Βαλέττας.

Ἡ Βουλὴ ἐπανελέθε τὰς ἐργασίας τῆς τὴν παρελθούσαν Δευτέραν. Νέος πρέσβος αὐτῆς ἐξελέγη ὁ ὑποψήφιος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ν. Μπυρῖδος διὰ ψήφων 137.

Ὁ Ἀγγλος στρατηγὸς Βούλλερ, διελθὼς ἐκ νέου τὸν ποταμὸν Τουγγέλαν μετὰ τοῦ στρατοῦ του βιάζει πρὸς τὴν Λαίδουσιθ.

Ἐν Παρισίαις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Διεθνῆς Ἐπιπέσεως θὰ συνελθῇ καὶ Διεθνὴς Συνέδριον φιλανθρωπίας καὶ ἰδιωτικῆς εὐποιίας.

Κυκλοφορεῖ ἡ φήμη ὅτι ὁ ἑρμιτραπευτὴς τῶν Μπέρς Ζιουμπέρς ἰσχυροῦθ δι' ὀδίδος ἐκσφενδονισθείσης εἰς Λαίδουσιθ.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΚ ΒΙΛΟΥ

Ἐπιστρίψας ἐκ Βίλου, θεῶν καθήκον μου νὰ ἐκφράσω ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» τὰς ἐνθέτους ἀγαπασίας μου καὶ πρὸς τὸν Σ. Μητροπολίτην Δημητριάδου κ. Γρηγόριον διὰ τὴν πατρικὴν εὐμένειαν, μεθ' ἧς μοι ἐπέστρεψε σειρὰν ὀμιλιῶν ἐν τοῖς Ναοῖς τοῦ Ἀγ. Νικολάου καὶ τῆς Μεταμορφώσεως ἐναλλάξ, καὶ πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς εἰρημνικῆς πόλεως διὰ τὴν ζέουσαν προθυμίαν, μεθ' ἧς συνέβηρον καθ' ἑκάστην εἰς τὰ κηρύγματά μου, καὶ τὰς γενομένας πρὸς με ἐκδηλώσεις ἀδελφικῆς τιμῆς καὶ ἀγάπης.

Κατὰ τὰς διαφόρους περιόδους μου ἔσχον πολλαχοῦ παραγορα δείγματα εὐσεβοῦς διαθέσεως καὶ ὁμιλίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ἡ δικαιοσύνη μοι ἐπιβάλλει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ κοινωνία τοῦ Βίλου παρουσιάζει ποιάν τινα ὑπεροχὴν εὐσεβείας ἐνεργῶ καὶ ζώσης. Ἡ περιέργεια δὲν εἶνε ἐκεῖ τὸ κύριον αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ὄησε πρὸς τὸν κήρυκα τοῦ θεοῦ λόγου, ἀλλ' ἀληθῆς καὶ ἀγνὸν ὑπὲρ τῆς ἀκροάσεως τῶν ζωοποιῶν ρημάτων ἐνδιαφέρον. Πᾶσαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ἀμιγλῶνται εἰς ἀπίστευτον πύκνωσιν τοῦ ἀκροατηρίου, τὸ γεγονός δέ, ὅτι ἐν Βόλῳ εἰς πρῶτον πολυλογισμὸν τοῦ Δήμου καὶ τῶν νεῶν ἀναγράφουσι κανδύλια πρὸς μίσθωσιν γενναίων εἰδικῶν διὰ τὴν πόλιν ἱεροκήρυκος, μαρτυρεῖ πανηγυρικῶς πῶς ἐνοουοῦνται τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα εἰς τὴν ὄρασαν πόλιν, ἧς τὰ κρᾶσπεδα φιλοῦσι τὰ γαληνιώτα ὕδατα τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.

Λυπούμαι πολὺ διότι γενικώτερα καθήκοντα δὲν μοι ἐπιτρέπουσι νὰ ἱκανοποιήσω ἐκφρασθεῖσάν μοι ἐπιθυμίαν μονίμου ἐγκαταστάσεως ἐν Βόλῳ. Ἄλλὰ τοιαῦται γνωρίζω, ἅπκξ γενόμεναι, μένουσιν ἀλησμόνητοι καὶ ὅπως ἐν τῇ τελευταίᾳ ὀμιλίᾳ μου, ταιουτοτρόπως καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐπαναλαμβάνω τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς με διατηρήσῃ ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ θεοῦ κηρύγματος, ἡ πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν συγχρότερα ἐπίσκεψις τοῦ Βόλου θὰ εἶνε ἐκ τῶν προσφιλεστέρων καὶ ἱερωτέρων μου κληκόντων.

Ἐν Ἀθήναις 24 Ἰανουαρίου 1900.

Μιχ. Ι. Γαλανός

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΟΠΠΕΛ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ, ἥτοι πρακτικὸς ὁδηγὸς περὶ ἀνατροφῆς νεῶν παιδῶν ἀμνηστέρων τῶν φύλων ἀπὸ τῆς νεότητος ἡλικίας μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος αὐτῶν, μεταφρασθεὶς τὸ δεύτερον ἐκ τῆς τετάρτης διασκευασμένης ἐκδόσεως ὑπὸ ΧΑΡΙΣΗ ΠΟΥΛΟΥ, καθηγητοῦ, ἐκδόσις δευτέρα βελτιωμένη. Πωλεῖται ἀντὶ δρ. 5 πρὸς τὴν ἐκδόσιν καὶ βιβλιοπώλῃ κ. Γεωργίῳ Κασδῶνῃ, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 44.

— ἹΕΡΟΘΕΟΥ ΑΝΘΟΥΜΙΔΟΥ, ἀποστόλου τῆς ἐκκλησίας Ἱερῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ΘΕΣΣΙΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ὅτι ἡ νῦν κρατούσα γνώμη περὶ τῶν μεταξὺ τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Ἀβγαροῦ τοῦ τοπάρχου Ἐδέσσης διαμειθυσίων ἐπιστολῶν, οὐχ ἡ μᾶλλον ὀρθὴ καὶ ἀσπαστὴ ἐστίν.

ΜΙΘΩΝΑ ΔΙΕΚΚΗ ΕΤΚΑΙΡΙΑ

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» ὄσοι ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν τῶν τοῦ ἀξάντος ἔτους 1899, δύνανται νὰ λάβωσι τὴν δευτέραν ἐκδοσιν τῆς «Θρησκείας καὶ ἐπιστήμης» τοῦ κ. Σκαλτσούνη, εἰς ἣν εἶνε ἐπισυνημμένη καὶ δημόδιος ἀπολογητικὴ τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ μὲν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀντὶ δρ. 3. οἱ δὲ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ ἀντὶ δρ. 3, ἀνευ ἐπιδαρύνσεως ταχυδρομικῶν τελῶν. Τὸ πλεονέκτημα τοῦτο παρέχεται καὶ εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς ἅμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς τῶν.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ μὴ πληρώσαντες τὰς συνδρομὰς τῶν καὶ οἱ μὴ κλείσαντες τοὺς λογαριασμοὺς τῶν κ. Ἀνταποκριταί, ὅπως ἐπισπεύσωσι τὴν πληρωμὴν τῶν ὀφειλουμένων, ἵνα μὴ γίνωνται παραίτιοι δυσχερειῶν εἰς τὸ θεῖον ἔργον τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ.

Προσέτι δὲ καὶ οἱ λαβόντες ἀγγελίας πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν παρακαλοῦνται τὸ ταχύτερον νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτάς.

Π ΔΙΕΤΟΥΝΣΙΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 30 Ἰανουαρίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ΙΗ' 10—14.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ 2 Τιμοθ. Γ' 10—15.

Κυριακὴ 6 Φεβρουαρίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ΙΕ' 11—32

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ 1 Κορινθ. Γ' 12—20

ΟΙ ΔΙΔΑΧΟΝΤΕΣ

ΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον 6 1)2—3 1)2 μ. μ.

Σαββάτῳ 29 Ἰανουαρίου Μιχ. Ι. Γαλανός

Κυριακῇ 30 Ἰανουαρίου Μιχ. Ι. Γαλανός

Ἐν τῷ Ἱερῷ Συνδέσμῳ

Δευτέρῳ 31 Ἰανουαρίου, 5—6 μ. μ. Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4—5 μ. μ.

Κυριακῇ 30 Ἰανουαρίου Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης

Ἐν τῷ Ἱερῷ ναφ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς

Κυριακῇ 30 Ἰαν. ἐν τῇ α' λειτουργίᾳ Εὐαγγ. Μιθόπουλος

Ἐν τῇ ἐνταῦθα Ἐπαγγελματικῇ Σχολῇ

τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλλήνων»

Πέμπτῳ 3 Φεβρουαρίου 3—4 μ. μ. Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης

Ἐν τῷ Ζωνναίῳ Ὁρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιῖ

Σαββάτῳ 29 Ἰανουαρίου Ζήσιμος Τυπάλδος ὄρ. 7—8

Πέμπτῳ 3 Φεβρουαρίου Μιχ. Ι. Γαλανός